

RIGSHOSPITALET
 psykiatrisk klinik

Bilag I.

Notat.

1° Om „cannabisprodukternes farlighedsgrad“

Debatten omkring cannabis-problemets medicinske, psykologisk-psykiatriske og sociale aspekter har de senere år udkrystalliseret sig i et bærende synspunkt, som nu rent ud har antaget dogmets karakter: nemlig, at cannabis — her i landet helt overvejende i form af hashish (h) — i sammenligning med de øvrige hallucinogener (specielt LSD), opiaterne og de centralt stimulerende stoffer (specielt amfetamin) er at betragte som relativt harmløst og følgelig bør holdes skarpt ude fra disse, specielt når spørgsmålet drejer sig om de euforiserende stoffers retslige implikationer.

Påstanden om *h*'s relative ufarlighed begrundes i første række med: 1., at gentagen indtagelse ikke udvikler tolerance, d. v. s. at der ikke er tale om fysiologisk tilvænning; 2., at ophør af indtagelsen ikke medfører abstinenssymptomer, d. v. s. at der ikke er tale om fysisk afhængighed; 3., at den akutte intoxication, såvel hvad angår den euforiserende som den psykodeliske virkning, i almindelighed er af moderat sværhedsgrad; 4., at de medicinske komplikationer, specielt de akutte psykotiske episoder, er relativt sjældne og som regel kortvarige; 5., at der ikke foreligger sikker viden om kroniske følgetilstande og 6., at stofindtagelsen som sådan ikke kan tillægges nogen væsentlig kriminogen virkning.

De seneste års forskning og erfaringer har i det væsentlige bekræftet gyldigheden af de her nævnte karakteristika og dermed bestyrket tesen om *h*'s relative ufarlighed.

Hvad angår cannabis-problemets medicinske, psykologiske og psykiatriske aspekter kan henvises til *Finn Jørgensen: Cannabis (Marihuana). Medicinsk Årbog XI, Munksgaard, 1968.* Af nyere litteraturoversigter kan nævnes: *Mc Glothlin, W. R. and L. J. West: The Marihuana Problem: An Overview, Am. J. Psychiatry. 1968, 125, p-*

370-378 samt den svenske Socialstyrelses Narkomanvårdskomité's betænkning, III, del, p. 127-137, 1969.

Den stadig gentagne og kraftige betoning af *h*'s „relative“ ufarlighed har imidlertid haft til følge, at spørgsmålet om dets rent faktiske — „absolutte“ — virkning, resp. farlighed, er trængt i baggrunden af debatten og har især bevirket en bagatellisering af den kendsgerning, at den foreliggende baggrundsviden om en lang række af cannabis-problemets medicinske og psykologiske aspekter fremdeles er yderst mangelfuld.

En væsentlig del af de grundlæggende arbejder vedrørende cannabis's farmakologiske og psykologiske virkemåde er nu 25-30 år gamle. Først det sidste femårs eksplosive spredning af cannabisforbruget i den vestlige verden, specielt i de yngre aldersklasser, har påny accellereret forskningen inden for området. Vi befinder os således netop i disse år i en aktiv forskningsperiode, hvor nye meddelelser i hastig rækkefølge bidrager til en uddybning og modificering af den allerede foreliggende viden.

To forhold er i denne sammenhæng af særlig betydning: For det første, at det er lykkedes at renfremstille (*Isbell, 1967*), henholdsvis syntetisere (*Mechoulam et al., 1965*) den formentlig mest aktive komponent blandt cannabisprodukterne: Δ -1-tetrahydrocannabinol. Og for det andet, at det omsider synes muligt — ved anvendelse af den såkaldte tyndtlagskromatografiske metode — at spore cannabis-metabolitter i stofbrugerens urin (*Rafaelson og Christiansen, 1969*). Først med disse fund er der skabt grundlag for en rationel biologisk forskning inden for området, hvor man hidtil, idet man har været henvist til at anvende blandingsprodukter af til dels ukendt sammensætning, i vidt omfang har arbejdet i blinde.